لیونی سندرې

لائق زاده لائق

Ketabton.com

دا چې دومره ضد کوې، ځان له مانه بیلوې
لږ د زړه نه تپوس وکه، ما به څنګه هیروې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ سندرې

(شعري مجموعه)

لایق زاده لایق

قیصــه د لېونتوب مـــې ځکـه پته پاتې نشوه
چې مینه لېونۍ شوه، نو "سندرې لېونۍ" شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه کتاب

نوم : *لېونی سندرې*

لیکوال : لایق زاده لایق

چاپ کال : 2007 اګست

شمېر : 1000 (یو زر)

کمپوزینګ : ذبیح شفق

خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور

چاپونکی : ضیا سنز پرنټرز، پېښور. فون 2580176

بیه : مجلد (130) روپۍ

غیر مجلد (100) روپۍ

د موندلو درکونه:

- یونیورسټي بك ایجنسي، خیبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، ډهکی نعلبندي، قصه خواني بازار پېښور

او ددې ترڅنګه:

- د کتابونو ټول لوئې دوکانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لایق زاده لایق

(c) ketabton.com: The Digital Library

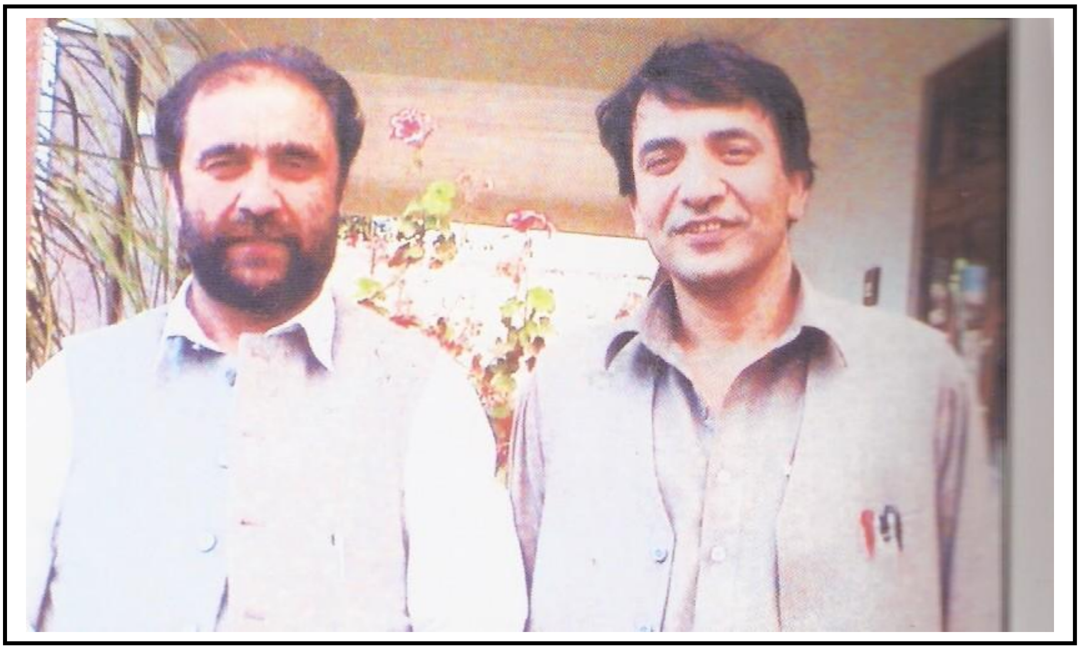

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لوې لیکوال ښاغلي کبیر ستوری زوی ښاغلي نصیر خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصیر خان ستوري ته لکه چې د نورو ورونو ورته د پښتو، ننګ او غېرت پالنه د عظیم پلار نه په میراث کښې پاتې ده.

"لایق زاده لایق"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشرے زوے و، ځکه نو ډېر نیازبین وو. په وړه وړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوئے نه وو، خو مور ئې د لوئے کور ښځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مینه مینه د خپلې مور سترګو ته وکتل، مور به په دواړه مخه ښکل کړو او دغه رنګ به معصوم ضد په خندا کښې بدل شو.

هغه چې کله وړمے قدم اخیستو، نو مور ئې ډېره زیاته خوشحاله وه، په ټول کلي کښې ئې "خواږه ککوړي" وېشل. د هغوی په کور کښې "اجمینه ترور"، "موتیې ترور" ګرمې ګرمې ګرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکښې د خوشحالۍ نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمك خوړلے وو. د زنانه و ترڅنګه په کور کښې کارکوونکي سړي هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم ګاونډ ته زېري وړل او "ګل بشر کاکا" خپل "ماشوم نائیك" په اوږه اخیستے وو. د هغه مور د "مور پنډۍ بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنۍ دغه حیا په خپل خاوند ډېره ګرانه وه، ځکه چې که یو خوا ئې د ژوند ملګرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کښې دا خبر خورېدو چې د مورپنډۍ د بابا ممسي وړمبے قدم اخیستے دے.

او بیا چې کله دغه قدم په منډو کښې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کښې د ملګرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج ترمخه به ئې هره خبره خپل حق ګڼلو، ملګرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملګري راغونډ کړل کور ته به یې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملګري ګران وو، ګرمې ګرمې پراټې به یې ورته پخولې او دغه رنګ د غرونو په لمن کښې دغه ساده باده مینې د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پېنځهٔ کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بیماره شوه. په دغه ورځو شپو کښې د نري رنځ علاج نه و، چې څنګه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتیا سېوا کېده او چې د بیمارۍ په حال کښې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترګو کښې به ئې غټې غټې اوښکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اووئې:" موري ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلګو اونیوه ورته به ئې اووئے:" ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوښکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوستے کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نیازبین زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخورېدې او بیا... او بیا چې یوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملګرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوك د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغے. په کور کښې د چم ګاونډ ښځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بیا چې د مور کټ ته ورغے، نو مور ورته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخري نظر اوکتل، بچې ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترګو کښې ئې اوښکې الول کېدې، هغه بې اختیاره د مور په سینه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس راښکو، نو بیا د مینې دغه مزی شلېدلی وو.

هغه د کلی هرې ښځې ته په سلګو سلګو وئیل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولے. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پنډي بابا" لور مړه شوه.

د مور د مرګ نه پس به هغه یواځې یواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا ګوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئیل، چې "زما مور وے نو اوس به ئې تاسو برابر کړې وئے." ددې سره به هغوی هم سلګو اونیول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئیلے.

د هغه پلار به چې کور ته راغے او د خپلې مینې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غریو به اونیوو. په خوله بۀ ئې څه اونه وئیل خپل درې واړه یتیمان به ئې سینې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سینه پورې جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوښکې لړې لړې کېدې.

هوښیاران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر پهې لګولې. هغه یو ځل بیا د ژوند په رنګونو کښې ورک شو، د خپلو ملګرو سره ئې لوبې شروع کړې او بیا چې کله پلار په سکول

کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لګېده.

دکوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به یا لینده په لاس په مقبرو کښې ګرځېدو او یا به ئې د سیند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.

یوه ورځ لینده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې ګرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه. د هغه په سترګو تیاره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماسټر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مرئ کښې ژړا اونښته او د هاغه ځائے نه ئې منډې کړې.

د سکول نه پتېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماسټر څپېړې د هغه سره وېره ملګرې کړه او بیا چې کله پېنځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهټیانو کار ترې هېر وو. چتهټیانې پوره شوې، ملګری ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خېټې د درد بهانه، کله د سر د درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکۍ پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربیت هم پوهېدل او د هغوی په لارخودنه کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخیستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې یو دوه ئې ترې خطا کړل.

اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې څنګه څنګه د هغه سکول ته د تګ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مینه سیوا کېده.

هغه به د خپلو ملګرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې څنګه څنګه ئې د ځوانۍ په درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدم ایښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اولیدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مینه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کښې محرومې موجودې وې، هغه ددغه محرومو په تکمیل پسې د هر چا سترګو ته کتل او هم دغه سترګې وې، چې ایله د څوارلسو کالو په عمر کښې ئې هغه ته د شعر لیکلو هنر اوښودو.

هغه به ګډوډ شعرونه اولیکل او چې ملګرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټقا ملګرې کړه. دغه مینې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترګو د لټون لارې پرانستې. هغه څو ځله د ښائستونو په قید کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قیدونو کښې زیات وخت تېر نه کړو او بیا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعري ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس یونیورستۍ هغه ته د ژوند ډېر رنګونه اوښودل. هغه به چې څنګه د کامیابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بیا به ئې ورته په سترګو کښې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئے" دا دا ستاسو په سترګو کښې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئے، چې:"بچے که نن دې مور وے څومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بیا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لاړو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجیحات بدل شول. د کامیابو ډېر لوے سفر ئې اوکړو. د شاعرۍ غړ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مینې د قیصو نه ئې دنیا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مینه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام ګڼي. د نفرتونو څخه کرکه کړې او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااوړېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چینې او چنارونه، د خپل کلي واورینې څوکې او د خپل کلي د سیند غورځنګونه، چې رایاد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اولیکي او کله غزلې، په دغه هر لیك کښې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مینه ښودلې وه. هاغه ګلاب ګلاب ځواني، هاغه ملالې ملالې سترګې، هاغه نشه نشه ښائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونړ اولیکه"، "مونړ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونے کړے دے، خو په دغه لېونتوب کښې ښه خوشحاله دے. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ریډیو پاکستان کوهاټ کښې د ډایرېکټر په حیث کار کوي.

د "هغــــه" د ژونـــــدون هـــره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه څوك یم؟

"لیکوال"

سپتمبر **2007**

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما "لېونۍ سندرې"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پړاوونه اوليدل، خو لاتراوسه مې نظر تږے تږے دے. زه لا د ځان په لټون پسې ورك ورك ګرځم، زما دغه ورك لټون ماته په هر ګام د اظهار چلونه ښائي، خو زه نه پوهېږم چې ايا زما دغه بېځ ترتيبه ليکونه د شاعرۍ په چوکاټ کښې راځي او که نا؟

ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندرې" اووئې. که هرڅو راسره په دغه فيصله کښې عقل او شعور ملګرتيا کوله، خو لېونۍ زړه مې دې فيصلې منلو ته تيار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کښې زما "لېونتوب" ټپه ټپه کېدو، چې کله مې د نورو ملګرو ترڅنګه خپل نازولي ملګري ساغر خان خټك ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندرې"، "لېونۍ سندرې" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټك په خپله لېونۍ سادګۍ کښې د ادراك په رموزو پوهه دے. دغه ادراك اوس هغه ددې جوګه کړے دے، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکټر سعادت خان ساغر خټك اووائي.

"لېونۍ سندرې" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دے. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننګيالو او پياوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو ښکلا ورکړه، نو بيا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعرۍ کمال نه دے، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د اوازونو د هاغه زمزمو اهنګونه دي، چې په لر و بر کښې خورېږي. دې زمزمو که يو خوا زه "لايق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قيصه پټه پاتې نه کړه.

زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو ليکلو توان راکې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنګ به تاسو زما "لېونۍ سندرې" د خپلې مينې په زور نورې هم لېونۍ کړئ.

د خپلو ټولو مينه والو د نورې مينې په باور

لايق زاده لايق

ډايريکټر ريډيو پاکستان کوهاټ
سپتمبر 2007
رابطه: 0334-8267377

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف

ښایيږي عظمتونه صفتونه واړه تاله
خالقه ذوالجلاله ، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو ې بې شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د له نام شم په هرڅه کې یکتا ې
د خیال له هر یو حد نه زما ربه بالا ې
اشنا دي ښائیستونه کړه جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا واړه کائینات دې ثنا وایي لګیا دی
په خپله خپله ژبه "الله" وایي لګیا دی
ښکاره د قدرتونه لور په لور دي بې مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

ټول ستا نه مدد غواړي نبي دے که ولي دے
بادشاه ې لویه خدایه هر شان د ازلي دے
لمن د رحمتونو د خوره ده لا زواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لایق به دې څه ستایي حمدونه دې بسیار دي
احده په یو ذات کې رنګونه دې بسیار دي
پکار مې نور څه نه دي خپله مینه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

"جل جلا له"

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه ګمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوئې لوئې حوصلې شي
چې په ژوند درته ګرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانديې راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا ګورې په سلګو کې
چې ملګرې دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانديې راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر یو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر یو روح قرار دی دا د د واړه جذبو شور دی
چې لایقه خوله د وا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانديې راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو علیه واله"

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکمیل

ښائیست د ښائستونو دے ربښتیا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تیتهېږي ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر تهول نیمګړي مرادونه
همت ته ئې پسخېږي د ننګیالو غېرتونه

اقا د امامانو دے اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

چې کړے ئې په چا باندې یو ځلې خپل نظر دے
ګټلے ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپایه دنازونو سمندر دے

شیندي محبتونه په هر خوا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندګۍ دے
دلیل د زندګے دے هم جواز د بندګے دے
که ناز د زندګۍ دے نیاز د بندګۍ دے

تکمیل د هر یو ذکر دے مولا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ځیلے که حالاتو ډېر لایقه ګام په ګام یم
عاجز یمه مسکین یم ددغه در غلام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ په احترام وومه ولاړ په احترام یم

یادومه تل په مینه خپل اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تعــبیر

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړے
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غیرت زده کړے
ما د "حمید بابا" د خیال نه نزاکت زده کړے
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړے

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قیصه د خودداري زده کړې
د "سمندر" نه مې ټپه د بېدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنګینې د شاعرې زده کړې

زه په مجاز کې تدبیرونه د وجدان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "سایل" نه د احساس نزاکتونه زده کړه
ما د "مجذوب" نه د خوبونو تعبیرونه زده کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "غازي سيال" نه مې د حُسن تفسيرونه زده کړه
ما د "انديش" نه د ژوندون حقيقتونه زده کړه

د "ګران" وينا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دے چې ګوهر نشومه
چې لايق نه شومه نو ستا د زړګي سر نشومه

لا په منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

کرښې

زه شاعر يم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واړوې خفه شې
ماته نۀ ګورې د ځان سره غصه شې
تانه ځار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووينې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حيا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې غوارم د مولانه په سلګو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر يو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لېوني لوظونه هېر شي
ګومانونه دې د حُسن نه چاپېر شي
لېونۍ دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کړے مو لايقه محبت دے
نور څه نه دي ټول د زړونو برکت دے
ښه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خير که زه خفه يم خو ياران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مينه
ټوله ټوله شپه مې بې اختياره زوروي مينه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژړوي مينه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دې په سلګو کې د چا سترګې یادوم مدام
زه دې چې خیالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړګي لا نور ستم کولے شم
لا خو ډېر دردونه په خندا باندې زغملے شم
لا خو طوفانونه په سینه کې ځایولے شم

لا دې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

کله مې لایقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقیبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنګانو غم

واړه مئینان دې مئینان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

لټون

هاغه حجرې هاغه ګودر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې ښائېستونو به ئې قيصې کولې
هاغه د کليو مازيگر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

چې سادگي حېرانېدله ورته
چې زندگي به پسخېدله ورته
هاغه ټپه ټپه منظر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

هاغه خړ پړ کچه کچه کورونه
کړې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتڼ" هاغه "اشر" څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

داسي تاله واله کړم چا "لايقه"
ولې شوم داسې د خندا "لايقه"
څه شوه پښتو هاغه سنگر شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدبختي

په یو کور کې اوسېږو خو د یو بل نه پردي یو
مونږ ځومره لېوني یو
لوبېږو د بل لاس کې د اغیارو ګوډاګي یو
مونږ ځومره لېوني یو

بې سوچه بې دلیله	یو بل په کاڼو ولو
د نورو په یارۍ کې	مونږ خپل په کاڼو ولو
په دام د نفرتونو کې پاخه پاخه بندي یو
مونږ ځومره لېوني یو

په غټو غټو ګورو	"پښتو" مو سر توربږي
وجود مو تاله کېږي	خاپونه مو ورانېږي
خو بیا هم نه وینېږو بې عمله "مېړني" یو
مونږ ځومره لېوني یو

منزل رانه خطا دے	روان یُو په تیارو کې
احساس راسره نشته	سوځېږو په لمبو کې
په تشو ګمانونو باندې ساه اخلو ژوندي یو
مونږ ځومره لېوني یو

هله به د سیالۍ شو	چې کور زمونږه یو شي
چې یو مو "انغرے" شي	چې "شکور" زمونږه یو شي
"لایقه" که بېل بېل یو خو د یو نیکه بچي یو
مونږ ځومره لېوني یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لر و بر

"کابل" که "پېښور" دے "زابل" که "اشنغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "نوښار" دے "کونړ" که "ننګرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده "هرات" که "قندهار" دے
"کوهاټ" که"میران شاه" دے "هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے "بولان" که "لواغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوېټه" پرې خیال زما رنګین دے
"وانه" ده او که "ټانك" دے زما د زړګي سر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده ښائیست یې بې نظیر دے
لېمو کې مې غړېږي د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرك" خورې دشتې خپل حُسن سراسر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وي اباده چې چرته پښتانه دي
د لوئے بابا نمسي دي له هر چا نه درانه دي
"لایقه" ننګیالي دي زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے حجره ده که ګودر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

په ما له خپله ځانه ګران دي "اورکزي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

جګې دې اوسي همېشه د "خټکانو" شملې
د غېرتیانو، ننګیالو او باتورانو شملې
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اپریدي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که دي "خلیل" او که "مومند" د سیالو سیال نه لري
زما "شینواري" هم په مینه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که "بېټنیان" دي که "مروت" دي که "داوړ" ننګیالي
که "مندوخېل" دي که "کاسیان: دي همه "لوړ" ننګیالي
"وزیر" مې خوږ دي هم مې خوږ دي "بنوسي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

وارۀ قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لایقه" دلته کې زما په وطن
اباد دې اوسي ټول ښاغلي توریالي پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیــبر

دغه "خیبر" دے دا دره د ننګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کاڼو کې زمونږه د غیرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د میړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډیر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندې سرتیري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لا ډیره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لا ډیره ده
دغه د حُسن د رنګونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغیار کله بلوسیدلے نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسیدلے نه شي
"لایقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

دلته د ژوند هر یو مازیګر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فرېبونه دي قتلونه دي

وینې وینې پروت دے برابر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته یتیمان په بازارونو کې نهر ګرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در ګرځي
دلته کې وحشیان په رڼا ورځې بې خطر ګرځي

شپې سلګو نیولي دي، سحر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته په هر مخ ده پُراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مایوسي خوره
دلته په هر ذهن د مُودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوے دے، "نظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلۍ" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د"لاهورۍ" نشته
شته "قیصه خوانۍ" خو اوس یې هاغه رنګینۍ نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کېنټ" نظره شوے، "ګهېنه ګهر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

نه هاغه یاران شته نه حجرې نه محفلونه شته
نه د جونو ټپل شته نه میلې نه ګودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتڼونه شته

دلته د رنګونو هر "منظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي "پېښور" نظره شوے دے

دا د "عابد جان"[1] او د "سایل"[2] د ارمانونو ښار
دا د شنو خالونو، لوپټو او اوربلونو ښار
دا د پسرلو، محبتونو او ګلونو ښار

پوهه یم "لایقه" سراسر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

۱ - ښاغلی فضل سبحان عابد
۲ - ښاغلی رحمت شاه سایل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقیدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکړه له نظره
زما نیازبینه پېښوره
په ما خوږه لګي دا ستا هره سندره
زما نیازبینه پېښوره

چې کله سترې سترې راشم
دا ستا په غېږه کې دمه شم
ستا په ګردونو او لوګو کې
په غزېدلو پښو اوده شم
لکه د مور دې مینه ډېره زوروره
زما نیازبینه پېښوره

مانه دې خپل کلې هېر شوې
چې ستا لمن ته یم راغلې
ما دې ښائیست تل په تېږو کې

د زړګي سره دې ستائیلې
ته څومره خوږ یې د رنګونو جادوګره
زما نیازبینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې
زما ځواني په نغمو سر ده
هره زره دې په ما ګرانه
د تاریخونو نه خبر ده
زه دې "لایق" یم زما جان زما ځیګره
زما نیازبینه پېښوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د خط ځواب

زما نیازبینې نازولې مورې
د وخت بادونو زورولې مورې
یوه لحظه دې هېرولے نه شم
زړه کې مې اوسې زما ښکلې مورې

تا که زما مسافري ژړوي
ما هم دا خپله بې وسي ژړوي

زړه مې راډك شي چې بچي یادوم
د خپل وطن مازیګري یادوم
ناقراري مې لا سېوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي یادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازیګر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوېلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خندا نه مې ځواني اولیده
په مجبورو کې مې لوغړېږي عمر

زه چې نهر یم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنیا څه کووم

چې شم یوازې په سلګو وژاړم
زه د تقدیر په فیصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولا ته په ګیلو وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته را یاده شې دمه شم مورې
لکه ماشوم غلې اوده شم مورې

ما په دعا کې هر ماښام یادوه
مورې په مینه مې مدام یادوه
زړه چې له تا نه صبرولې نه شي
دا لېونې دې ګام په ګام یادوه

څو به ملګرې مې سودا وي مورې
څو به دا سترې ژوند زما وي مورې

نور مې همت د جدایۍ نشته دے
راکې برداشت د تنهایۍ نشته دے
ستا په حیا مې دې قسم وي مورې
بې له تا خوند د زندګۍ نشته دے

دعا کوه چې بېرته بیا راشم
ستا "لایق" تا له په خندا راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادت

داسې هر چا وئیلي　　　ټولې دنیا وئیلي
هر یو پادري وئیلي　　　پنډت ملا وئیلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه زوال نه لري　　　نه لري سیال نه لري
چې محبت ونه کړي　　　هغو جلال نه لري
د هر یو خوب د تعبیرونو حقیقت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه اغاز د حُسن　　　مینه دے راز د حُسن
دا د ښائیست فلسفه　　　اصل جواز د حُسن
په کائیناتو کې د مینې "علامت" مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه سکون دے مینه　　　مینه ژوندون دے مینه
هر یو انداز بدلوي　　　داسې ترون دے مینه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه ځلا د فکر　　　مینه بقا د فکر
مینه قرار د ذهن　　　مینه ښکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخنې ضمانت مینه ده
بس عبادت مینه ده
راځه چې مینه اوکړو　　　قیصه شیرینه اوکړو
دواړه یو بل ته اشنا　　　خبره سپینه اوکړو
زما "لایقه" د وختونو ضرورت مینه ده
بس عبادت مینه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه

نه پوهېدل پېژني　　　نه صبرېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي　　　د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه　　　چې نصيحت نه مني
لېونے ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا　　　هر وخت ضدونه کوي
کله سلګو نيولے　　　کله دردونه کوي
ستا په يادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زړګے زما خانه خراب دے
ما که په ډېره مينه　　　دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل　　　ډېره خندا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زړګے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه　　　ټوله ګناه دده ده
چې محبت مې کړے　　　دغه سزا دده ده
"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زړګے زما خانه خراب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغــاوت

نه مو خطا کړې ده   نه مو ګناه کړې ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړے دے
مــونږ مــحبت کـړے دے

زمـــونږ فــکرونه بــدل
زمـــونږ خیــالونه بــدل
زمـــونږ سوچــونه بــدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غیرت کړے دے
مـونږ محبت کـــړے دے

یــوو بـــې پــروا لــېوني
مـــونږ د حیــا لېونـــي
مـــونــږ د وفــا لېوني
په کاڼو زړونو مو بې تاجه حکومت کړے دے
مـــونږ محبت کړے دے

مـــونـــږ نـــازولي مینه
مـــونـــږه پـــاللي میـــنه
ځـــکه مـــو ښکلي مینه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت کړے دے
مــونږ محبت کړے دے

مـــــونږ بـــه دوران یادوي
مـــــونږ بـــه جهان یــادوي
مــونږ بــه یاران یادوي
"لایقه" ننګ مو د سرونو په قیمت کړے دے
مونږ محبت کـړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواهش

په سترګو کې مې ځای کړه په لېمو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلګو سلګو ژړلي
تر نیمو نیمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مینې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د ګرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځای که په سلګو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته ګوره د حالاتو سره اُورونه راپسې دي
تهمت په سر ولاړ دے پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د ښائیست په پلوشو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره یوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سینه کې مې د مینې دا طوفان ټپه ټپه که
"لایق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دُعـــا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم ګرانه، دا جدايي ده
دا پېغورونه، دا رسوايي ده
پټ به ژړېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږي هلته
زه هم يوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلګو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدے شې، نه صبرېدے شم
نه ته راتلے شې، نه زه درتلے شم
دے مجبورو مو، خُونه تباه کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا يم
نه بې وفا ووم، نه بې وفا يم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيګر

بيا لړې راخورېږي، پرېشانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترګه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شکونه مې زياتېږي، بدګمانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

پټېږي ستا د کلي، کورونه په لوګو کې
ما دوه سترګې ځلور کړې، څوك نه ښکاري کوڅو کې
خورېږي مايوُسياني ورك له ځانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

په مخ مې رېي اوښکې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترګو کې غړېږي
راځې به کله جانه بې عنوانه مازيګر دے
زه ستا لارې ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

ما ټوله دنيا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لايقه" بيا هم پاتې، محروم يم له ديداره
ته ګوره څه بې کيفه، بې له تانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه جانانه مازيګر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم تا د خلقو د خندا کړم
وایه کوم طرف ته لاړشم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې زما ستا خبرې کېږي
جوماتونو هم حجرو کې څه بلا خبرې کېږي
هر څوك خپله خپله وايي "تا اشنا" خبرې کېږي
د يارانو نه خبرېږم "ناروا" خبرې کېږي
څه ګيله به د دنيا کړم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې يادوومه اوس مې بله سودا نشته
دا په ما چې څه تېرېږي دې کې ځاى د وينا نشته
مينې داسې لېونے کړم په خپل ځان مې پروا نشته
وهم چغې داسې وايم نشته چا کې وفا نشته
کله دا کړم کله دا کړم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته بس خو شپې دې سبا کېږي
تنهايي مې د بدن نه د لمبو شان چاپېرېږي
محلونه د ارمان مې رانړېږي، راغورزېږي
بې صبري چې مې سېوا شي ګُمانونه مې زياتېږي
تهمتونو دې تباه کړم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلګو يم ته به هم نشې خوشحاله
ستا به هم خوبونه ورك شي ته به هم ګرځې ملاله
څه به خوند څه به مزه وي چې ستومانه راشې ماله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل "لایق" به پیدا نه کړي   که زړګے ورکړې هر چا له
که له ځانه دې جدا کړم   خو بیا هم درته دعا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

تنهایي

مازیګر چې نمر د غرونو پناه کیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

تنهائي مې په ساګانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر یو ګام د زندګۍ راته مقتل شي

امیدونه چې مې رو په رو خوریږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

ټول خوبونه مې لېمو کې شي ټالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د یقین سره مې مل شي ګُمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته حېرانیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د خیال سره د خیال په نیلۍ ګرځم
چورلکونه خورم په شان د سیلۍ ګرځم
وارخطا د حادثو په بلۍ ګرځم

ستا تصویر راجوړومه خو ورانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

خپل "لایق" د تورو شپو نه رابهر که
یو بندي د زولنو نه رابهر که
یو دلیل د فلسفو نه رابهر که

ځو به داسې په اوُرونو کې لوغړېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوك كړي فريبونه د يارۍ په نوم
څوك كوي چل ول د فقيرۍ په نوم
څوك وهي مالونه د ورورۍ په نوم

روغ هم لېونے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوك د سترګو جنګ كې چالاكي كوي
څوك په تول پارسنګ كې چالاكي كوي
څوك په شړنګا شړنګ كې چالاكي كوي

زوړ دے كه زلمے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوك په شاعرۍ كې خپل غرض كوي
څوك په فنكارۍ كې خپل غرض كوي
څوك په رېبارۍ كې خپل غرض كوي

"خان" دے كه "بالكے" د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مينه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حيا چرته ده
وايي "لايق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لالے" د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

لېونتوب

ستا تصوير مې په سلګو کښې
په سينه پورې نيولے
لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې خوا ته څوك نزدې شي
تصوير پټ کړم اوبورېښېږم
ګُمانونه راسره شي
د خپل سيورې نه وېرېږم
شاته ګورمه روان شم
ساه نيولے غلے غلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

کله ودرېږم يو خوا ته
په هوا کرښې راکاږم
د زړګي په آئينه کې
په خندا کرښې راکاږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ځان سره موسکې شم
کله ځان له ژړېدلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

چې مې مینه رسوا کېږي
خپل پردې راپورې خاندي
هر څوک ماته ګوته نیسي
هر سړې راپورې خاندي
ورته ډېر څه وئیل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئیلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

څه کاني راباندې شوي
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پټه پټه ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لایق" یم زما مینې
زه دې نشم هېرولې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرېکې

چې مې سینه کې زړګے، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصویر سره خبرې په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په ګودرونو ګرځم
هر یو محفل ته ځمه، په زیارتونو ګرځم
د ارمانونو په هر څلي واویلا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې یوازې کېنم، تا په سلګو یادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نیمو شپو یادووم
لار دې څارمه زه آهونه په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سیند په غاړه، فکرونو ورے ناست یم
کله خورو دشتو کې، سوچونو ورے ناست یم
ستا د یادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته ښیرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هڅو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُمید پاتې نه دے، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالې د لېوني زړګي رضا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدایي مې وژني
د مایوسۍ په چړو، دا تنهایي مې وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه "لایق" یم انتظار دې خامخا کوومه
ځان ته بښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

خــوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووایه څنګه ئې زما جانانه
لېونے زړه دې تنګوي او که نه
چرې ما هم درېادوي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
ګرانې د کلي مشران څه وائي
په ګودرونو ستا همزولې جُونه
اووایه تاته په ایمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانه ویني
تاته په "جي" او په "قربان" څه وایي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلګو کې پویه وي او که نه
چې ما او تا به پکې یو بل لیدل
جانانه هاغه پسرلي څنګه دي
چې به ئې زه همېش په کاڼو ویشتم
د کلي هاغه لېوني څنګه دي؟
چې به یې زمونږه ریباري کوله
هاغه ساده شان ګلالي څنګه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپسې اوښکې تویه وي او که نه
زما خاپونه ښکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېنولې
زه بې وسۍ د کلي اووېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولې
زه غریبۍ د کلي اووېستمه
چې محبت کړمه رسوا "لایقه"
خپلې نېستۍ د کلي اووېستمه

زما ارمان دې ژړوي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زړه مې خوري ټوپونه وارخطا یمه
وایمه رښتیا حالونه وایمه
غړ د لېونۍ مې اورېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

پوهه چې په ځان او جهان نه یمه
دغه یو اظهار لېونے کړے یم
اوس چې زه په ګټه تاوان نه یمه
پوهه یم اقرار لېونے کړے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې د مستۍ نه په هوا یمه
ورك له خپله ځانه خامخا یمه
ضد مې ګلالۍ مینې منلے دے
ماته یې نن بیا جانان وئیلے دے

دا چې مې سېوا ده د زړګي درزا
خیال کې مې بیا هاغه شوخي ځي راځي
دا چې مې ساه ساه ده د زړګي درزا
سترګو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چې د خپل ځان سره ګویا یمه
دا چې زه هر چاته په خندا یمه
حُسن مې په ذهن غوړېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

نن ئې چې په مینه راته وخندل
ملا د هر رقیب پوهېږم ماته شوه
بیا ئې چې خواږه خواږه راوکتل
لاړه د غماز خُونه میراته شوه

داسې چې "لایقه" بې پروا یمه
کوږ له خیاله ګرځمه بادشاه یمه
یو تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهايي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زړګي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لګي په سپرلو کې
نه د ګلونو په ورشو کې
ګرځم يوازې پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوښېږي اتڼونه
نه مې چينې او چنارونه
لاړ ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لاړې
کړې دې د کلي کوڅې شاړې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي ښائيستونه
هم دي نيمګړي محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کښې څه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جــذبې

کړه له خیاله ګرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترګو کې د مینې جهانونه
په سپین ګلابي مخ د منګرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه وربېږي چې ګلونه

نادانې د نادانې زندګۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غاښونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرایي ده خمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخېږي د شوخۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

باڼه لشې لشې لکه باټ کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ ګوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې ټوله مینه مینه د راستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

ګلاب ګلاب ښائیست دې هم غزل دے هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنګونو پلوشه ده
"لایقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازبينې ملالۍ د خودداري نه دې قربان شم
زړګې ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

فيصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

رنګونه به راټول کړم د ژوند د پسرلو نه
ګلونه به راټول کړم د فکر د ورشو نه
خوبونه به راټول کړم د سترګو د لېمو نه
دردونه به راټول کړم د زړه د زلزلو نه
دا هرڅه به جانانه ستا ځوانۍ ته غرغره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ستا فکر مې يوسي ساګانې به نغمې کړم
غمونه به پخلا کړم سلګۍ به پلوشې کړم
تپه چې شوګېرې شي فکرونه به ډيوې کړم
په خپلو ژړېدو به رالنډې فاصلې کړم
د ستورو خاموشۍ به دې ځوانۍ سره جرګه کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ته راسره نه يې وختونه به ايسار کړم
ستا لارو ته به ګورم رنګين به انتظار کړم
ګرېوان د محرومۍ به جانانه تار په تار کړم
شوخي به محبت کړم مستي به درنه زار کړم
"لايقه" رقيبان به د خپل ځان په وير اخته کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاپونه

تصویرونه جوړوومه، تصویرونه ورانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

کله اوخاندم سپوږمۍ ته، کله ستورو ته ګیلې کړم
کله ځان سره ګونېږم، کله سر وهم ښېرې کړم
تېر وختونه يادوومه، رنې اوښکې تويوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مازيګر چې د نمر سترګه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنهايي مې د زړګي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترګې ګرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه يادومه، رنې اوښکې تويوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

تا وئيل چې زه به راشم، ته زما لارو ته ګوره
زه ننګياله پښتنه يم، خامخا لارو ته ګوره
بس کلونه شماروومه، دنيا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

زه "لايق" يوازې ناست يم، تېر وختونه مې يادېږي
د خپل کلي چنارونه، ګودرونه مې يادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

ته د مينې انتها ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

زۀ چې کله ستړے ستړے کور ته راشم
ستا په غېږه کې سر کېدمه دمه شم
د دنيا د هر يو غم نه بې پروا زه
تاته ګورم په مزه مزه اوده شم

که زه ستا يم ته زما ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې دې لاس کله دعا ته پورته کېږي
نو زما د زندګۍ سوالونه غواړې
په سجده باندې پرته ئې تر سحره
ته زما د کاميابۍ سوالونه غواړې

بې غرضه تمنا ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وارخطا ئې
په سپين مخ دې ډېر رنګونه الول شي
لاس دې رپي سپېلنې راته لوګے کړې
چې په زړه کې دې شکونه الول شي

که دې ساه يم زما ساه ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ته نه وئې زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لاربنودنې نتیجه ده
چې "لایق" یم هر منزل راته اسان دے

سراسر رڼا رڼا ئې زما مورې
ماته ګرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے لېونے زړه صبرولے نه شې
ما هېرولے نه شې
بغیر له مانه د چا سترګو ته کتلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوګندونه اوخورې
ځان سره غلې غلې ډېر قسمونه اوخورې
خو محبت په نفرتونو بدلولے نشې
ما هېرولے نه شې

کوې چې ستورو سره تر نیمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلګو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې درته یاد شمه زه نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوې کله چیچې نوکُونه
واردې خطا شي سمه ساه هم اخیستلې نه شې
ما هېرولې نه شې

که ډېر وختونه تېر شي بیا به هم ما یادوې
خپل لېونې "لایق" به په هره ساه یادوې
بله نامه دې د زړګي په سر لیکلې نه شې
ما هېرولې نه شې

ډیـــوې

په مخ مې رنې اوښکې ګرمې ګرمې بهېدلې
چې ته مې یادولې
خیرې مې خپل نصیب ته په سلګو سلګو کولې
چې ته مې یادولې

وئیلې درته نشم څه ګرانه جدایي وه
خوره مې په خیالونو جانانه تنهایي وه
ډیوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې
چې ته مې یادولې

راتلل چې مې زړګي ته شکونه، ګُمانونه
ستا غم به رانه تاو کړه تاوده تاوده لاسونه
قسم مې دې په خدای وي که د خیاله مې وتلې
چې ته مې یادولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ چې ستا په طمع　　　زه کله وم جانانه
دنیا مې لېونتوب ته　　　ربښتیا وه حق حېرانه
لمبې د جدایۍ مې له بدنه تاوېدلې
چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو　　　خاموشه شان تېپه شوه
د مینې هره ساه به　　　د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې
چې ته مې یادولې

تپوس

دا چې دومره ضد کوې　　　ما له ځانه بېلوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

چې خوبونه دې لېمو کې　　　تر سحره ازغي کېږي
ستا خیالونو ته به راشم　　　هره ساه به دې لنډېږي
یو تصویر به جوړوې　　　یو تصویر به ورانوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

چې زما څوك تپوس وکړي　　　کله ستا نه په محفل کې
سرې لمبې به دې شي پورته　　　یه جانانه په ګوګل کې
ته به اوښکې پټوې　　　بهانې به جوړوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

تنهایي چې دې په ذهن　　　مازیګر کې راخوره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر سکون به درنه لاړ شي　　　هر ګُمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوې　　　بس هم ما به يادوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

* * *

تانه ځار شمه "لايقه"　　　لېوني خويونه پرېږده
لوئے آزار به درپسې شي　　　دا فضول ضدونه پرېږده
مينه څله زوروې
غم مې ولې زياتوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

پوښتنې

خفه خفه ګرځې له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

هېڅ نه پوهېږم د زړه سره چې ګناه مې څه ده
غلطي مي څه ده خبر نه يمه خطا مې څه ده
هره خبره کوې ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دې څه شوه مستي څه شوه خنداګانې څه شوې
نازونه څه شو نخرې څه شوې اداګانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې راډك شي كله كله چې زه تا يادوم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بيا بيا يادوم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لايق" يمه بدل نه يمه
بغير له تا نه زما مينې مكمل نه يمه
ولې يې داسې بدګمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

امكان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

خامخا به بلا ستركې درپسې وي
چې د ښكلو ښكلو ستركو يارانه كړې

ستا نازونه مكېزونه اداګانې
الول دې په لېمو كې خنداګانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبويانې

هر نظر په يو نظر كې مستانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې موسکی شې ښکته ښکته غلې ګورې
سرې لمبې د ښائیستونو کړې راپورې
تانه ځار شمه رښتیا د سپوږمۍ خور ئې

ځومره خوند کوي چې جوړه بهانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

ناقراره شان مستي لرې ځوانۍ کښې
قیامتونه دې پټ کړي په شوخۍ کښې
ثاني نه لرې په ټولې دنیاګۍ کښې

ستا "لایق" یم ګُلې ما به دیوانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

جذبې

زما ساده جانانه	په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مینه راته ګوره
چې ستا مینه زما شوه	قبوله مې دعا شوه
خوبونه مې رښتیا شو	رنګینه مې دنیا شوه
خفه نشې له مانه	په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مینه راته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه تماشې کړي	رنګونه تماشې کړي
زمونږ د پاکې مينې	وختونه تماشې کړي
مونږ کم نه يو له چانه	په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مينه راته ګوره
خندا دې قيامتونه	وفا دې ټکورونه
په زړه مې رسا لګي	کاته دې تندرونه
لوګے دې له حيا نه	په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مينه راته ګوره
زه ستا يم ته زما يې	زما په تن کې ساه يې
"لايقه" يم نيمګړې	چې ته رانه جدا يې
تا غواړم د مولانه	په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مينه راته ګوره

انــداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

يو دې شوخي ده په خندا کښې
بل قيامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

خواږه خواږه چې راته راګورې
درنه لوګے د سپوږمۍ خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوې نازونه مکېږونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستۍ خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درپسې نشې نظرونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

بې غمه ګرځې بې پروا يې
خو د "لايق" په تن کې ساه يې
چې وايې نخلې ازارونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

پـــرون

رانه به هېر وو سحرونه ماښامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دهوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قيصې کړې د دېوانو
د ښاپېرو او د پېريانو
تر نيمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته دي يادې ستا سندرې
هم په نکريزو باندې سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کوڅو کې چندروګانې
کله ګودر کې خنداګانې
کله په ونو کې کاږه واږه ټالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لکه د خوب ليده وو تېر شُو
خواږه د مينې مو ګنډېر شُو
"لايقه" هاغه ورځې بيا بيا يادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوکې

يارانو دهوکه راکړه دوستانو دهوکه راکړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنايانو دهوکه راکړه

دلاسه له ملګرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلي د خندا شوم
ښاريانو دهوکه راکړه هندکيانو دهوکه راکړه
خبر له ځانه نه شومه سواتيانو دهوکه راکړه

هغوی مې زړه سوری کړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوی راسره اوکړه، چې سر مې له چا ځار وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځُوبانو دهوکه راکړه   ګلانو دهوکه راکړه
پردو ته به څه وایم چې خپلوانو دهوکه راکړه

له څنګه چا حلال کړم ښکاره په اشنایۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفـــا په وروریۍ کښې
پیرانو دهوکه کړه   شېخانو دهوکه راکړه
"لایقه" په چل چل کې ګنړکپانو دهوکه راکړه

اقــرار

ته زما زندګي   زه یم ستا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

هره ساه کې مې ته   هم دُعا کې مې ته
په سلګو کې راځې   په خندا کې مې ته
زار له تا زار له تا، په بیا بیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

ئې تعبیر د وفا   هم تفسیر د وفا
زه نازېږم په تا   ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وختونه ګواه | دي رنګونه ګواه
په هر لوري خواره | ښائيستونه ګواه

نه تېرېږي له تا ، نه جدا زندګي
خدا ے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

چې ارمان شوې زما | نو جانان شوې زما
يکه زار شوې زما | يه قربان شوې زما

شوه "لايقه" ټپه په رښتيا زندګي
خدا ے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

سيوري

چې کله شم يوازې په بيا بيا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

چې کله پېغلې جونه د سيالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننګو کې د شوخۍ سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي

په زړه مې څه چل کېږي چې خندا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

چې کله مې په سترګو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خيال کې مستي واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغ نه دي جانانه په رښتيا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

خوره چې په احساس مې د رنګونو لوپټه شي
فکرونه لېوني مې لړه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان ټپه ټپه شي

ځواني دې شي رايادة په دعا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

قربان ستا د حيا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دي لوګے شه زما مينې غېرتونه
ساه ګانې دې شه ټولې ناقراره نګهتونه

"لايقه" زما ساه ئې هره ساه دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه ګُمانونه سېوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم مې په هېڅ حال د کمېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتے نه شم
نوم د ښائيستونو اخيستے نه شم
يم دې لېونے خو لېونے نه شم

داغ د مئينتوب د زرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلے دے
ستا تصوير مې زړه پورې نيولے دے
ستا "لايق" هم ستا ارمان ژړلے دے

ياد دې په رښتيا د هېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهــاکې

بدلې په نفرت کړې د عمرونو يارانې

ناترسه زمانې

د زړونو ارمانونه کړې نيمګړې افسانې

ناترسه زمانې

د ژوند په لويه لاره   ياران جدا جدا کړې
په غېږ د محبت کې   اورونه راپيدا کړې
کړې ورانې په چل ول د اميدونو نښانې

ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کړې   قرار هم ناقرار کړې
تاجونه د وختونو   په زمکه راګوزار کړې
بدلې کړې په ساندو د رنګونو ترانې

ناترسه زمانې

يقين کړې ګُمانونه   باور کړې نفرتونه
د زړونو فاصلو کې   کړې ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کړې د صبر پېمانې

ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل دے   خندا کې دې هم چل دے
په هر چا کوې لوبې   فريب دې مکمل دے
"لايق" ته دې کړې جوړې د وختونو بهانې

ناترسه زمانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواهي

دنیا راته حېرانه ده اسمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
ترڅو چې زمونږ ساه وي　　دا مینه به رښتیا وي
یو بل نه به ځارېږو　　وختونه دې ګواه وي
حالات ګوته په خوله دي هم دوران په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ کړے له حالاتو　　په نره بغاوت دے
دا ځکه په جذبو کې　　زمونږه صداقت دے
دې مینې لېونۍ ته هر انسان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ دواړه د یو بل یُو　　پوره یوو مکمل یُو
رنګونه د وفا یُو　　ګلونه د اوربل یُو
"لایقه" لېونتوب ته مو ارمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مینه

څه چې په تا شوي دي　　هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا　　دا په هر چا شوي دي
په چپه خوله د ناقراره جذبو شور به منې
د مینې زور به منې
چې د یو بل شُو دواړه　　بدل بدل شُو دواړه
ټولې دنیا اولیدو　　چې مکمل شُو دواړه
چې رواجونه تار په تار کړي هاغه تور به منې
د مینې زور به منې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې رانزدې فاصلې   اُوږدې اُوږدې فاصلې
وفا وفا شوې زمونږ   لمبې لمبې فاصلې
په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې
د مینې زور به منې

د حُسن راز دے مینه   د مینې ساز دے مینه
ستا د جنون "لایقه"   اصل جواز دے مینه
چې د اوبو په سر ګډا کړي هاغه اور به منې
د مینې زور به منې

تخیل

نن مې ارمان پوره شو   څه په ښه شان پوره شو
د ښائیستونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

ما به لیدل خوبونه   بدل بدل خوبونه
د یو غزل په ارمان   غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبیرونو شهزادګۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

زړه مې قرار نه کوي   نه کوي وار نه کوي
سترګې څلور شوې زما   ذهن مې کار نه کوي
چې د رنګونو په اتڼ کې مې کلۍ اولیده
ما ښاپېرۍ ولیده

چې مې غوښتله مدام   چې مې ستایله مدام
زما د خیال کاله ته   چې به راتلله مدام
"لایقه" نن مې هغه مینه لېونۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغور

پاتې نيمګړې مې د ژوند هره دعا شوه
ورانه زما دزړه دنيا شوه
لېونۍ مينه مې په هر ځائې کې رسوا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې رایادېږې کله
زما په زړه کې اوسې، مانه هېرېږې کله
په وير بدله مې د ټول عمر خندا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

په زړه بلېږي زما ، د تهمتونو لمبې
چې راپسې شوي اشنا ، د پېغورونو لمبې
خپل محبت راته رښتيا لويه سزا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

په خپل نصيب خفه يم، تانه ګيله نه کووم
ګرځم تنها "لايقه"، چا نه ګيله نه کووم
زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سل په سل

منم چې ښکلې په دنیا کښې ډېر دي
په ټول یورپ او ایشیا کښې ډېر دي
خو زما یار د ټولو ښکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوي په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د ښکلو ښاپېرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لرې ګلاب غوندې رنګینه ځواني
د هر یو حُسن نه حسینه ځواني
ډکه له نازه نازنینه ځواني

د مُرادونو شیش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا ښکلې زما ښکلې جانان
زما "لایق" زما سپېځلې جانان
هغه وختونو نازولې جانان

بس مینه مینه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ

زه درسره یمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

چې محبت کوې نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زما په سترګو کې اُوګوره هېره که ټوله دنیا نوره
ګوره چې زه دې یم ملګرے ځله یرېږې له پېغوره
ډاډه راګوره لېونۍ مینه په غلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه چې مکمل مو شي خوبونه
چې مې لاسونه تاله درکړه زه دې هم غواړمه لاسونه
بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زه دې "لایق" یم ښکاره وایم ستا یمه ستا یمه زه ستا یم
زما د خوږ زړګي قراره زه دې په مینه باندې پایم
هسې شکونه ګمانونه خامخا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــاور

ولې باور نه کوې ولې باور
په ما نظر نه کوې په ما نظر
خیر که ساده باده انسان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زړه مې په تا باېللې، تا سره مینه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپینه کووم
نه په دنیا یم نه په ځان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

په دې ساده سینه کې، زړه د بادشاه لرمه
په ښکاره مینه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو ښکلو ګران یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زما له پاکې مینې، ګوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خیالونو شاه جهان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زه دې پښتو پالمه، ګوره زه ستا "لایق" یم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لایق" یم
که په سلګو او په لړزان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت

لا مې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې د ژوند سپرلي ليدلي نه دي
لا مې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لا مې نيمګړي حسرتونه ډېر دي
بلا دې واخلمه اتبار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا به په زلفو کې ګلونه ږدمه
لا به په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

په زړو لارو راشه بيا "لايقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لايقه"
راته د لرې يکه زار اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فــراق

يه بې پروا جانانه   وايه رښتيا جانانه
درته يادېږم که نه   ماته خو ډېر ډېر يادېږې

چې شم يوازې کله، خپل ماشوم توب يادوم
ستا لېوني خويونه، کمعقلتوب يادوم
تــه چــې له ما جانانه ګرځې جدا جانانه
درتـــه يــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خداېږو اشنا ، وختونه نه تېرېږي
قـربـان له تـا جانانه اووايه دا جانانه
درتـــه يــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

کارغه چې پاس په بلۍ، کښني خبرې کوي
يا چې دې سترګه رپي، خيال دې وزرې کوي
يــه زمـا ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درتــه يـادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

هاغه ساده "لايق" يم، هلو بدل نه يمه
چې تا به هېره کړمه، دومره پاګل نه يمه
زه خو يم ستا جانانهزما زما جانانه
درتــه يادېږم کـــه نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــلا

زړه رانه تا وړے دے
تا په رښتيا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

زه ورکې ځان وینمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوې
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

د زړه په غوږ واورم
ستا د ځوانۍ سندره
ستا د مستۍ سندره
ستا د شوخۍ سندره

مانه دې ساه وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

دي بې له تانه پیکه
ددې دنیا رنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محبت رنګونه
هم د وفا رنګونه

خیال مې ادا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

چې په ما شك ونه کړې
ستا لېونے یم ګلې
هاغه "لایق" یم کنه
ساده سړے یم ګلې

سکون مې چا وړے دے
ګوره منکره نشې
ډېر دې په غلا وړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنـــا

تا چې په خندا اووے　　دا ځل دې رښتيا اووے
پوهه په ځان نشولې　　ماته دې اشنا اووے

ډېره موده پس چې تا　　هېر واړه ضدونه کړل
ماته دې پښتو کړله　　مات دې رواجونه کړل
ګوره ځومره ښه شوله　　هرڅه دې صفا اووے
پوهه په ځان نشولې　　ماته دې اشنا اووے

ځنګه په هنر هنر　　تا ګلې بدل کړمه
مينه دې رسوا نکړه　　زه دې مکمل کړمه
تا چې ښکته اوکتل　　سترګو دې په غلا اووے
پوهه په ځان نشولې　　ماته دې اشنا اووے

ستا مينه زما مينه　　لاړله سندره شوه
ځومره معتبره شوه　　ځومره زوروره شوه
مينه غرور نه مني　　حُسن اخر دا اووے
پوهه په ځان نشولې　　ماته دې اشنا اووے

زار دې د نخرو شمه　　زار دې له نازونو شم
لا دې نور ستې ستې　　ستا په تهمتونو شم
شې به ستا "لايق" بدل　　چا اووے دا چا اووے؟
پوهه په ځان نشولې　　ماته دې اشنا اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادراك

چې کوم خوا ګورمه تصویر مې د جانان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کښې خپل ځان ښکاري

ستا په رخسار چې د حیا رنګونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنګونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه ښکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنیا مې ځکه ټوله په لړزان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

په سترګو سترګو کې د مینې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حُسن خیال راته "لایقه" پرستان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تال

چې دریادېږم کڅه سترګه دې رېبېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

چې مازیګر شي نمر د غرونو پناه کېږي کله
په هر یو لور چې د تیارې څادر خورېږي کله
ستا په لېمو کې تصویرونه موسکي کېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

ته چې یوازې کله ناسته ئې سوچونه کوې
فکر دې یوسي اسویلي کوې آهونه کوې
یو لېونے مئین دې مخې ته اودرېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

چې وارخطا وارخطا ګورې آئینه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سینه کښې کله
ساده "لایق" دې غټو سترګو کښې غړېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګو

چې شپه کله پخه شي دنیا ټوله اوده شي
یادونه دې سېوا شي په زړه مې زلزله شي
ښاپست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصویر دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مینه د زړه په درزېدو کښې
غږېږې لکه خوب مې د سترګو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصویر دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې له تا صبرېدے نشم
دنیا به شي بدله خو زه بدلېدے نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانګو کښې ځنګوومه
تصویر دې جوړوومه

چې کله شم یوازې په زړه مې راورېږې
ساده باده "لایقه" زما نه، نه هېرېږې
پټ پټ لکه تعویذ چې دې په غاړه ګرځوومه
تصویر دې جوړوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــوبــه

ژاړمه د ورځې شوګېرې تمامه شپه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم
څو به وړم نازونه څو به لارې ته کاته کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

ډېر ډېر کــړېــدلے یــم ډېر ډېر ژړېدلے یم
اور کې سوځېدلے یم
نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

ښه دې د خندا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه
خــور دې په دنیا کړمه
څه به درته وایمه رښتیا څه به ګیله کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي
عقل مې کار نه کوي
ظلم به تر کومې زه په دغه پاګل زړه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

لا دروغ لوظونه کړه بیا بیا قسمونه کړه
ښه ډېر سوګندونه کړه
نه کوؤم "لایقه" څه اتبار دې په خوله نه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېراني

نه مې هېرېدے شې نه دې هېرېدے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

سترګې راپسې شولې، کلي کې رسوا شومه
ته هم د خندا شولې، زه هم د خندا شومه
نه مې پرېښودے شې نه دې پرېښودے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ګوره څومره ښه لګي، دا د مئينتوب قيصه
دا د بې خودۍ قيصه دا د لېونتوب قيصه
نه ته صبرېدے شې نه زه صبرېدے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُورونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ته هم بې قصوره يې، زه هم بې قصوره يم
غرږ چې درته نه کوم، زه "لايق" مجبوره يم
نه راله راتلے شې، نه درله درتلے شم
وايه څه به کېږي   وايه څه به کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون

خورې په هر یو لوري د رنګونو پلوشې دي
ته ولې نه راځې
ځواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشې دي
ته ولې نه راځې

زما د زړګي سره، لوظونه دې رښتیا کړه
خیالونه مې رنګین کړه، خوبونه مې رښتیا کړه
ما ستا په انتظار کې صبا کړې بلا شپې دي
ته ولې نه راځې

بې تا نه مې وختونه، اشنا څنګه تېرېږي
بېګا څنګه تېرېږي، صبا څنګه تېرېږي
وئیلې درته نشم زما سترګې پښتنې دي
ته ولې نه راځې

په سپینه ورځې راشه، خفه چې رقیبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه دے قیامتونه زلزلې دي
ته ولې نه راځې

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لایقه" دا مینه نظرونه
"وتلې" مې څو ځله دواړه شونډې تا پسې دي
ته ولې نه راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

جانانه و جانانه
ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي   د ټول عمر خوبونه
لوګې به کړمه تاته   خپل واړه ارمانونه
دنيا به په رښتيا کړم خپلې مينې ته حېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې   هم ستا مينه غړېږي
ستا مخ پکې زه وينم   ګلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مينه همېشه ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي   په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي يرېږم   د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مينه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مينې   ګواه ټوله دنيا ده
زه ستا يمه "لايقه"   دا ستا مينه زما ده
قربان دې په څو ځله د ساده باده خندا نه
جانانه و جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخــري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترګې جادوګرې
خوبونه رانه یوسي په چل چل کې زوروړې
ستا سترګې جادوګرې

دنیا یې لېونۍ کړه ښکلا یې لېونۍ کړه
فضا یې لېونۍ کړه
په خپله سادګۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترګې جادوګرې

چې کله په خندا شي رنګونه په ګډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په یو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترګې جادوګرې

کاته یې تندرونه باڼه یې نشترونه
شوخي یې قیامتونه
نېزې دي هم لیندې دي چې ګوزار کوي د لرې
ستا سترګې جادوګرې

اورونه دي لمبې دي "لایقه" زلزلې دي
خو بیا ډېرې خوږې دي
هر داؤ ګټي له ما د ښائیستونو جوارګرې
ستا سترګې جادوګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خودي

سينو کښې چې مستي د مينې اچوي ټالونه

راځي دې بهارونه

خندا چې په رخسار د لېونتوب خوري چورلکونه

راځي دې بهارونه

خورې چې په هر لوري   د حسن رنګينۍ شي
خودي شي ناقراره   جذبې چې لېونۍ شي
جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه

راځي دې بهارونه

لمحې چې په ګډا شي   وختونه چې تېپه شي
احساس چې په خندا شي   خيالونه چې دمه شي
حالونه چې يو بل ته غلي وايي نظرونه

راځي دې بهارونه

چې سترګو کښې شوخيانې   يو بل ته اشارې کړي
خود سره خوشبويانې   يو بل ته اشارې کړي
"لايقه" چې فطرت شي سراسر نزاکتونه

راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زړګو لوبې کوي   په جذبو لوبې کوي
بلا شوخه ناداني
ستا نشه نشه ځواني
په نظر کې دې مستي   پېغلتوب کې دې اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناقراره بې خودي   خلق واړه وي په شر

مئين ټول کړي تاواني

ستا نشه نشه ځواني

ستا د ے حُسن بې پروا   پروا نه لري د چا

لېوني کوې کتل   لېونۍ دې کړه دنيا

د چا نه مني خاني

ستا نشه نشه ځواني

يې د مينې ښاپېرۍ   ښائيستونه درنه زار

د خوبونو شهزادګۍ   ټول رنګونه درنه زار

د "لايق" زندګاني

ستا نشه نشه ځواني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګیه وایه کنه

زاړه وختونه څه شو   د ژوند رنګونه څه شو
لږ مې کړه پوهه لېوني محبتونه څه شو

زړګیه وایه کنه

نه یم باهر خوشحاله   نه مې زړه کور کې لګي
نه خاموشي خوښه وم   نه مې زړه شور کې لګي
خواږه خوبونه څه شو   هغه نازونه څه شو
چې په سینه کې مې ساتل هغه دردونه څه شو

زړګیه وایه کنه

هر وخت خفه خفه یم   مانه خندا هېره ده
داسې یوازې شومه   مانه دنیا هېره ده
رنګین خیالونه څه شو   ساز او سُرونه څه شو
چې پرې بې غمه زنګېدم هغه ټالونه څه شو

زړګیه وایه کنه

زه په خپل کور دننه   لکه قیدي اوسېږم
د رواجونو اور کې   بندي بندي اوسېږم
ازاد فکرونه څه شو   ځلا سوچونه څه شو
چې به له مانه زارېدل هغه مخونه څه شو

زړګیه وایه کنه

په ما دا ټولې لوبې   زړګیه تا کړي دي
په ډېر هُنر هُنر دې   صبا بېګا کړي دي
هاغه لوظونه څه شو   ډېر قسمونه څه شو
چې په "لایق" به دې کول هاغه چلونه څه شو

زړګیه وایه کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــه

یوه حسینه جینۍ پوهه په مینه جینۍ
زما په زړه کوي چلونه نازنینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر نظر کې شوخي هره ادا کې مستي
هره وینا کې جادو هره خندا کې مستي
یوه شیرینه جیینۍ ډېره نازبینه جینۍ
زما په سترګو کې غړېږي لونګینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

له ځانه ورکه ورکه یوه بې غمه ځواني
په رنګینو کې ډوُبه یوه بې دمه ځواني
یوه مالګینه جینۍ ده ماه جبینه جینۍ
خوږه خوږه ټولو همزولو کې ګبینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر یو ذهن خوره د لېونتوب سندره
ده په رښتیا "لایقه" د پېغلتوب سندره
ده ګل ورینه جینۍ ډېره سنګینه جینۍ
زما "ملاله" په پښتو باندې مئینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــدل

ماله جواب راکه
زما د ژوند د پسرلو پوره حساب راکه
ماله جواب راکه

یا ښه په نره باندې ماته اشنا ووایه
یا مې پردے پردے که راته صفا ووایه
یا څه علاج ددې زړګي خانه خراب راکه
ماله جواب راکه

اوس چې مې نه پېژنې زما وفا هېروې
زما خود سره مینې داسې چې ما هېروې
ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه
ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه د تنهایۍ وختونه
د انتظار په اور کې د رسوایۍ وختونه
څه خو بدل د جدایۍ ددې عذاب راکه
ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه نوم د اشنا ولیکم
چې د "لایق" سندره صفا صفا ولیکم
وخته په لاس د قسمتونو ټول کتاب راکه
ماله جواب راکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اظهـــار

راځه راځه جانانه   زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه   ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې   د سترګو توره زما
ته د بل چا چې نشې   د زړه ټکوره زما
وړمه وړمه جانانه   زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه   ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه   ستا نازولې سترګې
اومنه دا سوالونه   نکړې بدلې سترګې
لمبه لمبه جانانه   زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه   ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستائيلې مينه   د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللې مينه   د مئينتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه   زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه   ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره چې هېرې نکړې   د خپل "لايق" خبرې
له ستوني تېرې نکړې   د يو صادق خبرې
نغمه نغمه جانانه   زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه   ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

قلبي و يا قلبي   مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي   مرحبا يا قلبي

ستا ګلاب ګلاب حُسن   خور لکه کتاب حُسن
لوبې په جذبو کوي   تل شباب شباب حُسن
ناز و ادا قلبي   مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي   مرحبا يا قلبي

ستا هره ادا لشې   مينه هم وفا لشې
لګي په زړګي زما   دا لشې هم دا لشې
ټوله حيا قلبي   مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي   مرحبا يا قلبي

ستا هر يو انداز بدل   ټوله ئې غزل غزل
زړونه تختوي مدام   هر نظر اجل اجل
حُسن ښکلا قلبي   مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي   مرحبا يا قلبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې دلداري زما　　　ته يې فنكاري زما
ګوره ستا "لايق" يمه　　　ته يې شاعري زما
ځار شم له تا قلبي　　　مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي　　　مرحبا يا قلبي

اتبـــار

زه بې وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوكه
په ما اتبار اوكه

بې پته نه يم اشنا　　　زه محبت پېژنم
څه په جذبو پوهېږم　　　زه صداقت پېژنم
ښه په ډاډه د لېونۍ مينې اظهار اوكه
په ما اتبار اوكه

زما په پاكه مينه　　　پوره باور اولره
په تا نظر ساتمه　　　په ما نظر اولره
په كاڼي زړه كې دې زما دپاره لاړ اوكه
په ما اتبار اوكه

كه څوك دې نه پېژني　　　زه خو دې ښه پېژنم
دا ګمان اونكړې ته　　　چې زه دې نه پېژنم
په ډېره نره د وفا مينې اقرار اوكه
په ما اتبار اوكه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا لېونتوب منمه زما ساده "لايقه"
تا هېرولې نه شم زما هرڅه "لايقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ا زغــي

دا شوخي مې قتلوي دا ځواني مې قتلوي
دَ دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
يو قدم لکه خارو بل ښائيست د ښاپېرو
خنداګانې په هنر هم خبرې په نخرو
هر انداز مې قتلوي دا مستي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
لکه حوره د حرم ټوله جوړه په قلم
په اوږو خورې ورې تورې زلفې پېچ و خم
دا غرور مې قتلوي بې رخي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
هره ساه زړه ته راځي په بيا بيا زړه ته راځي
چې "لايقه" شم خفه خامخا زړه ته راځي
مجبوري مې قتلوي بې وسي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسویلي

پروانه شوم　　هاے مستانه شوم
په محبت کې، ستا په الفت کې
زه دیوانه شوم

نه مې سکون شته　　نه مې ارام شته
نه مې سحر شته　　نه مې ماښام شته
له خپله ځانه خوږه جانانه
زه بېګانه شوم

نۀ راکتے شې　　نه درکتے شم
نه ته راتلے شې　　نه زه درتلے شم
په جدایۍ کې، په تنهایۍ کې
زه ترانه شوم

نه ته صبرېږې　　نه زه صبرېږم
په دې پوهېږې　　په دې پوهېږم
د تهمتونو، د پېغورونو
زۀ نشانه شوم

راته اوګوره　　هاغه "لایق" یم
ګُمان اونکړې　　په زړه صادق یم
ګوره نه ګل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

ادا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ځواني دې په ربښتیا   ټپه د لېونتوب
ښائیست دې سراسر   نغمه د مئینتوب
وینا دې لېونۍ   خندا دې لیونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

د حُسن ښاپېرۍ   رنګونه درنه ځار
سپرلي درته لوګے   ګلونه درنه ځار
ښکلا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

نظر دې په چل چل   خوبونه تختوي
ځواني دې په هنر   فکرونه تخنوي
دا غلا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

"لایق" دې یادوي   خبرېږې او که نه
د مینې په جذبو   پوهېږې او که نه
جفا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساندې

چې نکرېزې په لاسونو لګوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

کله شمعې چې له تانه چاپېرېږي
ښائیستونه د حیا نه چاپېرېږي
مجبورۍ ټولې زما نه چاپېرېږي
په اوږُو چې زلفې ورو ورو خوروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

په رخسار چې دې غورېږي سره ګلونه
په سینه کښې دې ګډېږي ارمانونه
په زړګي مې راورېږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

ئې بې غمه د دنیا نه څه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه ځار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقیب په مینه مینه یادوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

دغه خیال مې بې وسې سېوا کوي
غریبي مې مجبوري سېوا کوي
تنهایي مې تنهایي سېوا کوي
خپل "لایق" چې داسې زر زر هېروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنګړي دې شړنګوه
شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړې رنګونه تماشې
ښائیستونه تماشې
ستا د مخ د پسرلو
کړې ګلونه تماشې
ځان په چل چل جوړوه
پردې زړونه تختوه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غوندې ځوانې
نظرونه طوفانې
په ښائیست کې لېونۍ
هډو نه لرې ثانې
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونی
زوړ او ځوان که لېونی
پروا مه لره د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ارمان که لېونے
هره خوښه دې کوه
خو "لایق" مه هېروه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

قیامتونه

خواږه خواږه کتل کوې خندا کې دې اثر دے
جادو دے که منتر دے جاودو دے که منتر دے

په تلو کې مکېزونه، خندا کې قیامتونه
کتو کې خمارونه
دا ځکه ستا په لورې د هر چا نظر نظر دے
جادو دے که منتر دے

نه غم وې نه فکرونه، کووم دا ارمانونه
تل ستا وې دیدنونه
ما ستا په نامه کړے د ژوند هر یو مازیګر دے
جادو دے که منتر دے

زه مینه یم وفا یم، دا ستا د زړه درزا یم
"لایق" دې په رښتیا یم
سینه مې ستا په یاد کې د رنګونو سمندر دے
جادو دے که منتر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه

څوك به "كابل" او "پېښور" يادوي
څوك به ښائيست د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ساده باده سپېڅلي كلي
دا د وختونو نازولې كلي
د تصور نه بلا ښكلي كلي
دلته مې لور په لور خندا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناكو "ښاپېرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښكلا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا ګودرونه زما
دغه جرګې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دلته كې امن ورورولي دې وي تل
دلته سكون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوښه ده
زما دا ټوله پښتونخو خوښه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د یارانې کوي
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوړېدلے یم

وائي چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېر ئې کړولے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوړېدلے یم

سترے انتظار کړمه
مینې خوار و زار کړمه
غم په زړه بیمار کړمه
هرڅه نه وتلے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوړېدلے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي د هېڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اورېدلې يم

هر وختې يادېږې مې
کله نه هېرېږي مې
سترګو کې غړېږي مې
مينې زورولې يم
بيا بيا يې وژلې يم

څه په دروغجنې اورېدلې يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اورېدلې يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلې په نخرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واړوې په شر
شاعران کړې لېوني، عاشقان په مېرو سر
څوك لګیا کړې په دعا، څوك اخته کړې په ښېرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا دے هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړې وړمې، ستا ګلاب ګلاب نظر
بلا ډېر دي بندیوان، ستا د زلفو منګرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا ځواني ده بې پروا، پرو انه لري د چا
چې "لایق" کړې کله یاد په شر واړه وئے دنیا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي ګلونه
لاليه بيا ديدن ته راشه
د بنګړو ډک مې دي راوړي مړوندونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوځي په انګار کې
په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

يم وارخطا زړه مې درزېږي
تا رانه غواړي نه صبرېږي
راشه چې ختم شي مې واړه ګُمانونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

داسې نه مينه مو رسوا شي
په مونږه پويه دا دنيا شي
پاتې نيمګړي زما نشي ارمانونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

ته مې "لايق" د محبت يې
زما وفا زما غېرت يې
ما دي خوړلي ستا د مينې سوګندونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاؤ کښې د کوهاټ د سپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو ملګرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترګه اوکتل. چا چې زما د لېوني زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوګه کړم، چې په لږ وخت کښې ډېر څه اوليکم.

د ښاغلي سعادت خان ساغر خټک ،
ښاغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کښې ئې زما ملاتړ اوکړو.

د ښاغلي حاجي ګلزار خان اورکزي ، ښاغلي فيروز اپريدي ، ښاغلي وزير بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې ټپه ئې د قطر په ښائستونو کښې زمزمه کړه.

د ګران او محترم ملګري سيد سردار حسين ايډوکيټ ډېره مننه، چې زما د "لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز ګڼي.

د زلمي سندرغاړي همايون خان مننه، چې ماته ئې دسندرو د چاپ مشوره راکړه.

او ددې ټولو ترڅنګه د خپلې ګرانې او درنې مور " پښتو " مننه، چې زما او زما د مينه والو ترمېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی دې مونږ ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق
کوهاټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانو مینه والو!

زما بنیادي تعلق د صوابۍ ضلعې د (زېدې) کلي سره دی، خو نن سبا په دوبۍ کې ژوند کوم، ځکه نو چې تراوسه پورې دغلته ګومره پښتانه فنکاران راغلي دي، ما ورته تر خپله وسه پورې پوره پوره عزت او احترام ورکړے دے. په پردي وطن کې زمونږ لیده کاته ورو ورو په مینه بدل شوي دي.

د فن او فنکار سره دې مینې زه د لایق زاده لایق سره هم اشنا کړم، ځوك چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کوئ. "لېونۍ سندرې" د ملګرې لایق زاده لایق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونو سندرو" په چاپ کې د خپلې مینې د ګډون په ذریعه ما د شعر او فن په باریك تعلق کې د ځان ځای کولو یو شعوري کوشش کړی دی. زه باور لرم چې زما دغه مینه به تاسو نوره درنه کړي.

زه د لېونو سندرو په تړون د هاغه ټولو فنکارانو لکه ښاغلي هارون بادشاه، ښاغلي زیك افریدي، ښاغلي بختیار ختك، ښاغلي همایون خان، ښاغلي شوکت محمود، ښاغلي مسعود اختر، ښاغلي عرفان خان او نورو ډېرو نه علاوه د سټېج د ملګرو فنکارانو په خصوصي توګه د ښاغلي ناصر خان او د زلمي ډایرېکټر ښاغلي فهمید خان ډېر مشکور یم، چې په ما یې همېشه خپله مینه پېرزو کړې ده. په دې باور چې دوی به د "لېونۍ سندرو" د نورو خورولو په ذریعه د مینې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په امید

ستاسو

شیر علي خان

کراؤن انټرنېشنل مارکېټنګ اینډ بزنس کنسلټېنس ـ دوبۍ

Designed By :
Syedjee & Company Kohat. 03 00 915 34 54
Printed by: Zia Sons Printers Peshawar
Ph: 091-2580176

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library